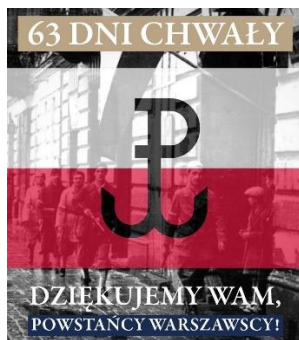
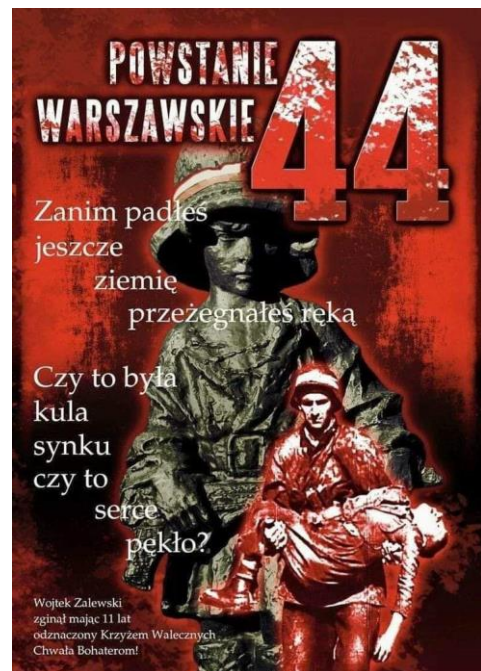

80. rocznica Powstania Warszawskiego

W sercu rozdartego wojną okupowanego kraju, Warszawa stanęła przeciw swoim ciemiężcom w kulminacji polskiego oporu: walecznym boju, który trwał łącznie 63 dni pełne cierpienia, przy niewielkim wsparciu sojuszników. Ambicje Stalina, aby określić powojenne granice i rząd Polski, skutkowały jego decyzją o niewystarczającym udzieleniu pomocy i wsparcia, podczas gdy Churchill i Roosevelt tłumaczyli się praktycznymi trudnościami, które logistycznie nie mogły zapewnić większej pomocy Armii Krajowej („AK”).

Polska była jedynym krajem, który walczył przeciwko nazistowskiemu Niemcom od pierwszego do ostatniego dnia II wojny światowej. Uznane historycznie jako największe pojedyncze przedsięwzięcie przeciwko brutalnej i śmiertelnej niemieckiej okupacji Polski podczas II wojny światowej, Powstanie Warszawskie było głównym wojskowym wysiłkiem stosunkowo nieuzbrojonego polskiego ruchu oporu, które rozpoczęło się o godzinie „W” (17:00) 1 sierpnia 1944 roku i trwało do 2 października 1944 roku. Chociaż dokładne statystyki ofiar nie są znane, około 20,000 polskich bojowników oporu zginęło, a około 6,000 zostało ciężko rannych. Ponadto zginęło między 150,000 a 200,000 polskich cywilów, głównie w odwetowych masowych egzekucjach przez SS, policję, bataliony karne i jednostki Rosyjskiej Armii Wyzwoleńczej. Siły niemieckie straciły około 10,000 żołnierzy. Po kapitulacji Warszawy, jej pozostała ludność cywilna została deportowana do obozu na południe od miasta, po czym Niemcy bombardowali Warszawę nieustannie przez 3 miesiące, równając ją z ziemią, pozostawiając ją do „wyzwolenia” przez wojska radzieckie na początku stycznia 1945 roku.

Powstanie Warszawskie jest jednym z decydujących epizodów w historii Polski, podczas gdy jego wynik jest jedną z wielu narodowych tragedii Polski. Śmierć i zniszczenie, które towarzyszyły Powstaniu, miały apokaliptyczną skalę, jednak dla ocalałych, dla tych, którzy musieli przeżyć dekady komunistycznego ucisku, które nastąpiły po zwycięstwie Stalina nad Hitlerem, Powstanie było źródłem dumy i inspiracji.

Stawianie czoła tyranii i uciskowi nie jest dla Polaków niczym nowym, zawsze wiedzieli, że wolność ma swoją cenę, że trzeba ponieść wielkie ofiary, aby ją osiągnąć, i że związane z tym zmagania i trudności nie zawsze przynoszą natychmiastowe i trwałe rezultaty. Szokujące graficzne realia Powstania Warszawskiego i moralne dziedzictwo masowego oporu wojennego świadczyły o polskim poczuciu narodowej solidarności, wyrażały pasję Polaków do godności i wolności, i stały się integralnym elementem polskiej świadomości historycznej, która pomogła wyniszczonemu narodowi przetrwać trudne lata porzucenia pod komunistycznym uciskiem, które nastąpiły.

Z biegiem czasu Warszawa, a także cała Polska, powstała z popiołów II wojny światowej niczym feniks, dostosowując się do zmieniającego się klimatu społeczno-politycznego, który kształtował jej losy w tętniącą życiem stolicę nowoczesnego kraju dumnych, pełnych pasji obywateli, świadomych swojej tragicznej przeszłości, ale optymistycznie nastawionych do rozwijającej się demokracji, dynamicznej gospodarki oraz szanujących swoje bogate tradycje i kulturę.

GODZINA „W”
1 SIERPNIA | 17.00

Co roku 1 sierpnia o godzinie 17:00 syreny wyją w całej Warszawie, a całe miasto zamiera w absolutnym bezruchu, aby w przejmującej ciszy upamiętnić znaczenie tych 63 dni w 1944 roku. Zachęcam wszystkich, gdziekolwiek byście się nie znajdowali w tym historycznym momencie, abyście się zatrzymali w chwili zadumy, oddając hołd życiom straconym w walce przeciwko uciskowi, na rzecz wolności.

Cześć i chwała bohaterom! Cześć ich pamięci!

Henryk Kurylewski
Prezes Rady Naczelnej Polonii Australijskiej

